

lentős kárt okozott főleg a Nyírségen és a Duna—Tisza közén, a májusi csapadék még elég idejében jött és így az erdősítések jövője biztató.

Súlyosabb a helyzet a csemetetermelésben. A késői vetést a legrosszabbkor érte a szokatlan felmelegedés. Főleg a fenyő vetésekben következett be nagy pusztulás. Erősen megsínylette az időjárást a korai akácvetés is. Eger és Zamárdi térségében a heves, nagyintenzitású csapadék idézett elő súlyos kárt az éppen kelő csemetékben. A fenyőcsemete-ellátás a múlt évi aszály miatt is a következő két esztendőben súlyos gondot fog okozni.

Az erdőhasználat számára az elmúlt tavasz kizárólag pozitívan értékelendő.

Erdővédelmi vonatkozásban inkább későbbi kihatások várhatók. Igen kedvezett az időjárás a cserebogárrajzásra és petézésre, mely szokatlanul korán kezdődött. De kedvezett az egyéb rovarkártevők szaporodására is.

Igen kedvező volt az időjárás a vadállomány szaporulatára.

Dr. Papp László

IRODALMI SZEMLE

A Nemzetközi Biológiai Programot is ismerteti a Természet és Természeti Források (*Nature and Resources*) című lap, amelyet az UNESCO ad ki a *Nemzetközi Hidrológiai Dekád* alkalmából és amely a környezettel kapcsolatos tudományos kutatással, a természeti forrásokkal és a természetvédelemmel foglalkozik. A Nemzetközi Biológiai Program (*International Biological Programme*, továbbiakban *IBP*) egyik központi szerve, a Különleges Bizottságnak vezetője, *J. G. Baer*, a Neuchatel-i egyetem professzora, a beszámoló szerzője szerint az *IBP célja* a termelés és az emberi jólét biológiai alapjainak tisztázása. Nemzetközi szinten inspirálja és koordinálja azokat az alapkutatásokat, amelyekkel keveset foglalkoznak, de amelyek nélkülözhetetlenek a természeti források legnagyobb mértékű hasznosításához. Az úrkutatás korában megfelelnek a biológiáról, erről a jellegzetesen „földhözragadt” tudományról, amely az ember számára nélkülözhetetlen pusztá létének fenntartása, betegségei elleni védekezése és fizikai jóléte érdekében. Az *IBP* filozófiája az emberiség fennmaradásának elősegítése és ennek a „politikai érzéknek” a politikai vezetőkbe való „becsöpögtetése”, amelyet elfelejtettek az iparosodás korának technokratái, akik a termelést is csak az általuk használt számszerű fogalmakban képesek érzékelni. Ezen kíván változtatni az öt évi előkészítés után 1964-ben megalakult szervezet. Hét különböző osztálya közül legjelentősebbek a szárazföldi termeléssel foglalkozó (*Terrestrial Productivity — TP*), valamint a vízi életközösségeket vizsgáló osztályok, amelyek a természetesen létrejövő és a megtermelhető szerves anyaggal egyaránt foglalkoznak. Számos érintett terület közül az erdészet számára különösen jelentős lehet a kiváló növényfajták, a szárazföldi életközösségek megőrzésére irányuló tevékenység. Az *IBP* öt éves program keretében működik. Mintegy 40 állam van tagjai sorában. A nemzetközi munkához nélkülözhetetlen szabványosítás elsősorban a munka módszerére vonatkozik. Az eredményeket 3 fő kiadványban közlik: a háromhavonta megjelenő *IBP News* (*IBP Hírek*), a közgyűlési kiadványok (*Proceedings*) és az elsősorban a nemzetközi tudományos világ koordinálását célzó tájékoztató, a *Biosphere* című lapban. A program munkájában Magyarországon az erdészet területén is folyik munka. (*Nature and Resources*, Vol. III. No. 4.) *Ref.: Dr. Szőnyi L.*

A természeti kincsek gazdasági értékelése. (T. Sz. Hacsaturov: Ob ekonomicseszkoj oconke prirodniuh reszurszov. Voproszú Ekonomiki 1969/1. 66—74.)

1967. óta élénk vita folyik a Voproszú Ekonomiki c. szovjetunióbeli közgazdasági folyóirat hasábjain a természeti kincsek ökonómiai értékeléséről. A hosszú ideje tartó eszmecsere eredményeit a lap ez évi januári számában *T. Sz. Hacsaturov* főszerkesztő foglalta össze.

A természeti kincsek hasznosításának problémái a termelőerők fejlődésével egyre élesebben jelentkeznek. A termelési szükségletek gyorsan növekednek, ugyanakkor

azonban a természeti erőforrások egy része (pl. ásványlelőhelyek) nem termelhető újra, másik része (pl. az erdő) újratermelhető ugyan, de ez a folyamat igen lassú. Éppen ezért még a természeti kincsekben igen gazdag SZU számára is igen fontos kérdés a hatalmas készletek takarékos, gazdaságos, az elkövetkező nemzedék érdekeit is szem előtt tartó felhasználása. A szerző felvázolja az ásványi kincsek és a termőföld helytelen hasznosításának jeleit. Külön kitér az erdő gazdaságtalan használatára is. Megállapítja, hogy egyes körzetekre az erdő rendszeres túlhasználata jellemző, s ez kedvezőtlen hatással van a klímára, talajeróziót és vízmosásképződéseket okoz. A kitermelt faanyag jelentős hányada hulladékként elvész a társadalmi szükségletkielégítés számára.

A jelenlegi helyzetből a kibontakozás az adminisztratív rendszabályok, megfelelő törvények kialakításának segítségével csak részben biztosítható. Gazdasági ösztönzők felhasználásával is terelni kell a vállalatokat a természeti kincsek hatékonyabb felhasználására. Ezt a célt szolgálja ezen erőforrásoknak (köztük az erdőnek is) a gazdasági értékelése és ingyenes hasznosításuk megszüntetése. Fontos alapelveként emeli ki Hacsaturov, hogy a természeti kincsek gazdaságtalan felhasználása a vállalatok mérlegében termelési költségként, vagy eredménycsökkenésként kell hogy jelentkezzen a jövőben.

A cikk részletesen foglalkozik az értékelés módszertani kérdéseivel. Megemlíti, hogy kapitalista viszonyok közt a földek és ásványi lelőhelyek árát az évi járadéknak és a hosszúlejáratú bankkölcsönök kamatlábának függvényében állapítják meg. A kamatláb csökkenése miatt a földárak szisztematikus emelkedése jellemzi a jelenlegi helyzetet.

A szocialista viszonyok közt alkalmazható módszerek közül elsőnek *Sztrumilin* álláspontjának ismertetésével és bírálatával foglalkozik Hacsaturov. Az ismert közgazdász szerint a föld használatbavételi költségei, valamint az adott terület termékenysége és folyamatos termelési ráfordításigénye határozza meg a terület értékét. Hacsaturov elvetésének lényege ezzel szemben az, hogy az értékelést a legrosszabb termelési feltételekkel rendelkező földterületek hasznosításához társadalmilag szükséges ráfordításokra kell építeni.

A különbözőzeti járadék figyelembevételén alapuló eljárás ellen is számos érvet hoz fel a tekintélyes szovjet közgazdász. Ezek a következők: 1. vitatható, hogy az árból kiindulva állapítsuk-e meg a járadékot, vagy a járadék határozza meg az árat; 2. egy termék alapján, vagy egy jellemző struktúrájú gazdaság tiszta jövedelme alapján állapítsuk-e meg a járadékot; 3. a legrosszabb termőterületek e számítás szerint értékkel nem rendelkeznek.

A részletesen ismertetett harmadik értékelési eljárás a föld másirányú hasznosítása miatt kieső produkció pótlásához társadalmilag szükséges ráfordítások alapján határozza meg a terület értékét. Ebben az esetben az egyszerű és folyamatos ráfordításigényt is figyelembe kell venni. Ha a folyamatos ráfordítások időben változóak, kamatszámítás alkalmazása indokolt. Ezzel az eljárással mintegy 609 milliárd rubelre becsülhető a SZU földterületének értéke (1967-ben a termelési alapok értéke 364 milliárd rubel volt). Az alkalmazott módszertől függően kapott földterület-értékek eltérnek egymástól, de az megállapítható, hogy a nemzeti vagyon kimutatásakor e hatalmas értéknek feltétlenül szerepelnie kell.

Ezután Hacsaturov részletesen foglalkozik az ásványi lelőhelyek, vízkészletek, erdők értékelésének problémakörével. E kivonatban ismertetésben csupán az erdők vonatkozásában kifejtett álláspontját foglalom össze. Abból indul ki, hogy az erdők értékeléséhez az újratermelésükhöz társadalmilag szükséges ráfordításokat kell alapul venni. A létesítési és kitermelésig szükséges folyamatos termelési ráfordításokat kamatos kamatszámítással célszerű a kitermelés időpontjára vetíteni. Az értékelésnél figyelembe veendő még az erdő minősége, életkora és a szállítási költségeket befolyásoló elhelyezkedése is.

Hacsaturov befejezésül megállapítja, hogy a folyóirat hasábjain lefolytatott vita elősegítette e bonyolult kérdésben az álláspontok tisztázását. A téma jelentőségére való tekintettel a SZU Tudományos Akadémiája keretén belül működő Közgazdasági Osztály elkészítette a téma művelését szolgáló, más népgazdasági ágakkal koordinált kutatási tervét. (Ref.: *Illyés B.*)

Új vegyszerek kiemelt csemeték védelmére. A kiemelt csemeték a tárolás és szállítás alatt igen káros kiszáradásnak vannak kitéve. Az eddig alkalmazott párolgás- ill. transzspirációgátló anyagok helyett a szerző olyan szert alkalmaz, amely magas víztartalmánál fogva a csemeték vízszükségletét bizonyos ideig fedezni tudja. A legalkalmasabbnak az angol gyártmányú Agricol (Alginate Industries Ltd., London) mutatkozott,

amely az alginsav Na-sója és tengeri barna algák kivonatából készül. Az alginsav a talaj humusz-kolloidjaiban is előfordul és teljesen ártalmatlan, 0,7—1,0%-os oldata a víz erősen viszkózusá teszi. Az oldatba mártott kötegelt csemeték gyökerein elegendő víz tapad meg ahhoz, hogy a szükséges tárolást és szállítást károsodás nélkül átvészeljék. 4 éves iskolázott luccsemetékkel végzett kísérletek azt mutatták, hogy szellős színben 2 napig tárolt csemeték közül a kezeletlenek mind elpusztultak, míg a kezelt csemeték megmaradása a második évben 80% volt. A szabadban 3 órán át napsütésnek kitett csemeték közül a kezeletlenek megmaradása 95% volt, a kezeletleneké 20%. Az Agricol-kezelés az ültetés évében mutatkozó növekedésvisszaesést is meggátolta, úgy, hogy a csemeték kevesebb ápolást igényeltek. Az eljárást az NSZK-ban üzemileg már kitűnő eredménnyel alkalmazzák. A kezelés költsége 5 DM/1000 db alatt van (mintegy 50 Ft/1000 db).

(R. Dimpfelmeier: Agricol, ein neues Mittel... Fwiss. Cbl. 1969. 2. — Ref.: *Mátyás Cs.*)

A világ erdőleltáraitól az UNASYLVA 1968. évi 90. számában rövid áttekintést ad.

Az 1945-ben alakult FAO irányítása alatt négy esetben készült erdőleltár olyan igénnyel, hogy bolygónk összes erdőkészletét számbavegye — 1948, 1953, 1958 és 1963-ban. A felmérés alapját az egyes országokban megküldött egységes kérdőívek képezték, mind a négy leltár esetében. A beérkezett válaszok és a FAO által a válaszolni képtelen országokban végzett becslések eredményeinek összesítésével állították össze a világleltárt. Természetesen ezek a leltárak az egyes országokban folyó erdőleltározás eltérő színvonala miatt minimális adatfelhasználással készültek és többnyire csak a területi eloszlást és a fakészletek mértékét tárgyalták, továbbá a potenciális lehetőségeket kísérelték meg feltárni.

A nemzetközi erdészet újabb adatigényei, valamint az a tény, hogy az egyes országok adatainak megbízhatósága erősen eltér, azt eredményezték, hogy a leltár összeállításának eddigi gyakorlatát felülvizsgálják és máris jelentős módosítások vannak folyamatban. Jelentős változás, hogy az egész világ egy adott pillanatban rögzített állapota helyett fokozott hangsúlyt kap egy-egy nagyobb régió, ahol a homogenitás miatt és a kisebb kiterjedés következtében sokkal pontosabb leltár készíthető. Jelenleg egy Európára kiterjedő regionális leltár van összeállítás alatt és folynak az előkészületek az afrikai kontinensre is.

A leltározás további technikájában a mesterséges bolygókra jelentős szerep vár. Ezeket már jóideje alkalmazzák földi készletek értékelésére. A hagyományos fototechnikával is olyan térképek szerkesztéséhez teremtenek lehetőséget, amelyeken elkülönülnek a művelési ágak, a természetett mezőgazdasági növényfélések, az erdő, a vizek és a települések. Különös előny, hogy rövid idő alatt az egész Föld felületi állapota rögzíthető és a felvétel tetszőlegesen megismételhető. Várhatóan a mesterséges bolygók lesznek a megfigyelő bázisai egy új, egységes alapon tervezett mintavételi technikával dolgozó, egész földünkre kiterjedő erdőleltározási rendszernek.

(Ref.: *Tóth M.*)

Vajon minden gazdasági nehézségünkön túljuttat bennünket a gépesítés? Így teszi fel a kérdést *E. Faust* a *Der Forst- und Holzwirt* 1969. évi 3. számának a hasábjain (*Mechanisierung — ein Allheilmittel?*). A közleményt azok a nyomdafestéket látott írások váltották ki, amelyek szerint a nyugatnémet erdőgazdaságok nehézségeit a szükséges beruházásoktól való húzódozás okozta volna. Érdekes a közlemény bevezető következtetése: az erdőgazdaságok műszaki, termelési folyamata viszonylag munkaigényes, beralapja állandóan emelkedik, tőkebefektetése külterjes. Ez magyarázza az önköltségek aránytalanul gyors emelkedését. Elvileg a gépesítés fokozásával a termelési költségek csökkenése, a fának, mint nyersanyagnak a javuló, hosszú távon is állandósuló versenyképessége volna remélhető. Mindez a gyorsuló beruházásokat, a szükséges gépek beszerzését, a termelékenységi emelkedést és a költségek egyidejű csökkenését indokolná. És ez mégsem következett be.

Jó egybevetési alapul szolgálnak a mezőgazdasági üzemek. Ezeket elárasztják nyugaton a befektetett összegek. Nagyon sokat túlgépesítettek, a gépek egy részét rozsdá

marja, nem ragyognak. Feltűnő a cikk írójának az a vállalkozása, hogy az ellentmondások okát keresve összehasonlításra a szocialista országok termelőszoövetkezeteit használja fel. Javukra írja azt, hogy a megfelelő, kedvező nagyságú, megművelt területen egy központilag elkészített üzemterv alapján folyik a gazdálkodás, amely lehetővé teszi a gépesítés kívánt mértékének a megállapítását. Folyamatosan biztosítható a beszerzett gépek üzemeltetése, hasznosítása, a népgazdaság igényeinek az ismeretében az egyes üzemrészek eltérő termőhelyi adottságainak megfelelő hasznosítása.

Mindez másként áll a nyugati országok erdőgazdaságaiban. Nem szólva a termőhely adta eltéréseikről, az előnytelen birtokviszonyok, a paraszti erdők elaprózottsága következtében általában túl kicsinyek az üzemeltethető területek ahhoz, hogy a rendelkezésre álló, egyébként teljesítőképes gépek okszerű leterhelését biztosítani lehessen. A különböző birtokkategóriák társuló tulajdonosai csak kivételesen kaphatók arra, hogy — főleg az értékesítés során — lemondjanak az önállóságukról, rendelkezési jogukról, alárendelve azt egy egységes akarat tervszerű végrehajtásának. Területileg a birtokviszonyok következtében túlságosan széttagolt, nagyságrendjükben egyébként sem kedvezők az esedékes fahasználatok, amelyek a választékok minőségének a viszonylagos egyöntetűségét, felhasználásuk azonosságát sem biztosíthatják. Hiányolja a szerző a társulásokban a magánkezdeményezés érvényesülését, a bürokratikus, adminisztratív ügyintézés, a felelősségvállalástól való menekülést. Lám, milyen más mindez minálunk!

Az összehasonlítás eredményeként az óvatosságot, a tartózkodást tartja helyénvalónak a szerző akkor, amikor a közületi (állami, városi stb.) erdőgazdaságok meglévő gépesítését akarják a beruházások tervezése során növelni. Üzemi téren elmosódnak ma már a különbségek a gépesített erdőgazdaságok és az ipari üzemek között: egyformák a munkások követelése a kereset, a szociális juttatások terén. Az erdei munkások bérigényét ma már nem az előállított termelvények árából levezethető lehetőségek szabják meg, hanem az a bérszint, amelyért a munkahelyeiken tarthatók. Nem valószínű, hogy alacsonyabb kereset esetén a jövőben az erdőgazdaságokban megmaradjanak.

Olyan lehetőségekkel is rendelkezhetnek a nyugati országokban az erdőbirtokosok, hogy az erdőben esedékes munkálatokat vállalkozókkal végeztessék el. Szerző szerint ez sem változtat a helyzeten: továbbra is szétszóródnak a munkahelyek, sohasem lesz teljes értékű a munkaerő, a gépek foglalkoztatása, felhasználása. Változatlanul sok lesz az üresjárat, amikor egyik munkahelyről a másikra irányítják a munkacsoportokat. Mindenütt biztosítani kell a munkások megfelelő elhelyezését, ellátását anélkül, hogy egyidejűleg mindenütt és megfelelően lenne elvégezhető a gépek karbantartása. Ezután sem lesznek figyelmen kívül hagyhatók az erdőgazdasági munkafolyamatok teljessé váló gépesítésének a tervezése során az erdőben lejátszódó, időhöz kötött, biológiai folyamatok, míg ugyanakkor, időtől függetlenül biztosítani kell az állandó erdei munkások éven át tartó folyamatos, a teljes gépesítéssel néha ellentétbe kerülő foglalkoztatását. Mindez nem járul hozzá az előállítási költségek csökkentéséhez.

Kétségkívül az is fokozza a nyugati országok erdőgazdaságaiban a szükséges beruházások kockázatát, hogy a feldolgozó ipar faanyagszükségletét mindig a piaci helyzet jelenlegi vagy távlati alakulása, kilátásai határozzák meg. Ez pedig ingatag alap a nagyobb összegű befektetések megtervezéséhez. A termelések, az értékesítés biztonságát, a beruházások — ezen belül a gépesítés — tervezését elsősorban az könnyítené meg, ha mind az eladó, tehát a termelő, mind a felvásárló, a tovább feldolgozó állandósuló, elfogadható árakban egyeznének meg.

Ezek szerint egymagában a gépesítés tényleg nem oldhatja meg a jelentkező gazdasági nehézségeket. Ahhoz sok mindenben változtatni kellene a nyugati országok erdőgazdaságaiban. Közös elhatározást kellene pl. képviselnie a társuló erdőgazdasági üzemek központi és helyi irányító szerveinek, akiknek a gyakran már túlhaladott tapasztalataikat az újjal, a korszerűbbel kellene felcserélniök. Gondoskodni kellene az erdészeti minden, gépesíthető munkaterületén a megfelelő szakemberek kiképzéséről, a társulásokon belül bemutatató üzemeknek kialakításáról. Biztosítani kellene a gyakorlatban már bevált műszaki folyamatok, technológiák folyamatos átvételét, alkalmazását. Egyszerűsíteni kellene a választékok kialakítását és be kellene vonni az erdőgazdaságok társulásaiba az ipari üzemeket, pl. a fűrésztelepeket is, amelyeknek természetesen részt kellene kapniök és vállalniök a beruházásokban is.

A cikk végére érve úgy vélem, tényleg helyesen cselekedett a megírója, amikor a nyugaton jelentkező gazdasági nehézségek elemzése során a szocialista országok tapasztalataira támaszkodott. Nálunk a tervgazdálkodás bevezetése, sokéves tapasztalata már túljuttatta, segítette erdőgazdaságainkat a nyugati államok erdőgazdaságaiban jelentkező gondok, nehézségek legtöbbször.

(Ref.: Dr. Babos I.)

Az erdeifenyő telepítések ellenállóképeségének növelése a rovarokkal és a betegségekkel szemben. (Povüsenie usztojsivoszti szosznovüh kul'tur k vrediteljam i bolez-njam.) Leszn. Hoz., Moszkva, 1969. 22. évf. 4. sz. 56—60. old. Růvkin, B. V. tanulmánya beszámol arról, hogy általános tapasztalat: az elegyetlen erdeifenyő-telepítéseket a lombfákából álló szegélyek vagy szigetelő pászták nem védik meg a károsítók ellen. Gyökértapló-gócok csak ott nincsenek, ahol a lombfák elegyaránya legalább 60%, de ez a gazdasági érdekeknek nem felel meg. Sokan javasolják a trágyázást, az erdőgazdaság azonban jelenleg nincs abban a helyzetben, hogy ezt kiterjedten alkalmazhatná. A bjelorusz és más kutató intézeteknek már a világháború előtt megkezdett kísérletei azt bizonyítják, hogy az elegyetlen erdeifenyő-telepítések a rovar-károsítóktól és betegségekktől eredményesen megvédhetők, ha a széles sorközökbe talajjavító, fitoncíd és nektárt termő cserjéket és másodrendű fajfajokat ültetnek. Az elegyetlen fenyőtelepítésekben a fűrészdarazsaknak és legyeknek nektárra és mézharmatra van szükségük. Az utóbbi kiválasztásában fontos szerepe van a lucfenyő pajzstetűnek, nektárt a hárs, a borsófa szolgáltat, a fűz, nyír, a boróka pedig a hasznos paraziták létviszonyainak javítását szolgálja. A cserebogár ellen igen eredményesnek bizonyult az erdeifenyő közé a nyír, a borsófa és az ámorfa bevitele. Mind a cserebogár, mind a gyökértapló elleni ellenállóképeséget a széles sorközökbe telepített borsófa, zanót, ámorfa, hólyagfa, mézgáséger, zöldjuhar és tuja növelte. Különösen bevált a borsófa, amely nemcsak talajjavító, árnytűró, hanem kiváló mézelő és számos olyan rovar gazdanövénye, amelyek a mézharmat kiválasztódást elősegítik. A már meglevő telepítésekben a károsodásnak kellő időben észlelése esetén sikeresen alkalmazható a biológiai, ill. integrális védekezés, vagyis a károsító elpusztítása és a gócban a laboratóriumban szaporított, az erdei viszonyokhoz alkalmazkodott paraziták elterjesztése. (Ref.: Kolossváryné)

100 millió dollárt tesz ki a pengevesztés Kanadaiban. A növekvő piaci verseny és az egyre nagyobb ráfordítási költségek a hulladék csökkentésére és a termelékenység növelésére szorítják még az olyan fában gazdag ország faiparát is, mint Kanada. A közelmúltban fokozták a pengevesztés csökkentésére irányuló kutatásokat és kísérleteket. A Canadian Forest Industries több számában számol be ezekről. A szövetségi erdészeti kutatók szerint ez a veszteség 100 millió dollár értéket tesz ki évenként. A penge vastagságának csökkentését a penge nagymértékű megfeszítésével teszik lehetővé. Kimutatták, hogy 0,25 mm pengevastagsági csökkentés a nyersanyag veszteségben már 1%-os csökkenést jelent. Ha a penge feszítését 30%-kal növelni tudják, ezzel a termelést 15%-kal növelik. Emellett az előtolási sebesség változatlan maradt. A lap 1969. márciusi számában E. L. Kerbes egy új technikával dolgozó és rendkívül nagy teljesítményű üzemben végzett tanulmány eredményeiről számol be. A tanulmányban nálunk elképzelhetetlen adatokat olvashatunk. Az üzem 10,2—35,6 cm felső átmérők között vágott fenyőrönköket nyáron — és 12,7—58,4 cm felső átmérők között télen. Az új technikával dolgozó üzem és a hagyományos, keretfűrész-körfűrész technikával dolgozó üzemek ugyanolyan rönkméretet ugyanolyan fűrészárúvá történő feldolgozásánál tett összehasonlításában a kihozatal a rönköbttartalom százalékában a következő volt:

	fűrészárú	fűrészpor	szilárd hulladék vagy apríték
Hagyományos üzem	61	19	20
Kísérleti üzem	68	12	20

Az értékeléshez hozzá kell tenni, hogy a fűrészárú 30-szor értékesebb, mint a fűrészpor. A Vancouver Forest Products Laboratory kutatói az üzemben alkalmazott rönkvágó szalagfűrészekenél 8750 láb/perc (2667 m/perc) szalagsebességről és 375 láb/perc (114,3 m/perc) előtolási sebességről számolnak be. Az üzem teljes létszáma 4 ember és 6—7000 boardfoot (14,1—16,4 m³) fűrészárút termel óránként. A rönkhosszúságok 6—12 láb (1,83—3,66 m) terjedtek.

A cikkekből leírtak elég meggyőzőek arra is, hogy másodlagos feldolgozó üzemekben gazdaságosabb megoldás nagyteljesítményű szalagfűrészeket alkalmazni, mint keret- és körfűrész összetételű gépsort. (Ref.: Kassai J.)